

Foto: Gabriel Olteanu

RO

IOAN BIG, născut în 1968 la Câmpulung Moldovenesc, și-a început cariera jurnalistică în 1988, în presa studentescă. A lucrat ca producător de emisiuni muzicale la radio și televiziune.

Redactor la revistele de specialitate "Art & Roll" și "Musical Report", s-a dedicat în ultimii ani producției de evenimente publicitare. Muzica rămâne însă principala sa pasiune. Căsătorit, are o fetiță în vârstă de cinci ani.

MITOLOGII SUBIECTIVE

ERIC CLAPTON

Ioan Big

EDITREX
2001

BIG CLAPTON

“Blues înseamnă un om bun, care nu e în apele lui”, iată cea mai frumoasă definiție a acestui gen muzical, citată de un prieten de-al meu, care, din nefericire (sau din fericire) nu-și mai amintea cui îi aparține. Din nefericire, pentru că autorul, cel care a pus degetul pe rană, ar trebui să fie cinstit, la rândul lui, așa cum se cuvine. Din fericire, pentru că, astfel, cugetarea lui a devenit folclor.

Cu mult timp înainte ca muzica să fi ajuns pe buzele și în mințile tuturor iubitorilor de rock, Eric Clapton intrase în folclor. Este arhicunoscută întâmplarea din 1965, (dovedită de fotografii, chiar din acel an), când fan-ii lui Clapton scriseseră pe pereții unor stații de metrou din Londra graffiti-ul “Clapton is God”.

Încă din 1967 s-a pus problema: Jimi Hendrix sau Eric Clapton? Clapton a rezolvat-o tranșant, în felul său: “Niciodată nu va mai fi altul ca Jimi Hendrix. El a fost cel mai bun. Când a murit, am fugit în grădină și am plâns toată ziua, pentru că m-a lăsat pe mine să port crucea în continuare. Nu pentru că murise, ci pentru că nu m-a luat și pe mine cu el. N-am fost trist, am fost de-a dreptul furios”, se spune într-un interviu din 1974.

Eric Clapton este un om bun. Din nefericire pentru el și din fericire pentru noi, el n-a fost, probabil, niciodată în apele lui. (“E nevoie să treci printr-o criză pentru a compune?-Da, așa cred...”-din același interviu de mai sus). Extraordinarele și fascinantele lui creații de până acum dovedesc din plin acest lucru (cele mai clare exemple: “Layla”, “Tears In Heaven”).

Eric Clapton știe bine că muzica se face cu note și cu liniștea dintre ele. Idealul lui, afirmat în mai multe rânduri (cum se spune inclusiv în cartea de față) este să cucerească publicul cu o singură notă, luată exact, cu un sentiment potrivit, în

momentul potrivit. “ Aș putea face asta, dar ce-mi mai rămâne de făcut în restul serii?”.

Până acum, Eric Clapton ne-a cucerit (e adevărat, nu cu o singură notă). Așteptăm nerăbdători ce va face în restul vieții lui.

Scriu aceste rânduri plin de invidie față de Ioan Big, care a reușit să-mi citească gândurile și să le pună pe hârtie în mai toate articolele lui de până acum. Iată-l recidivând, de data aceasta cu o carte necesară tuturor și, în tăcere, mult așteptată, despre una din “minunile” muzicii rock. Am citit-o pe nerăsuflăte, neîngăduindu-mi să sar (cum ne îndeamnă autorul în “Introducere”) acele pasaje “neinteresante” pentru cei familiarizați cu Eric Clapton. După această lectură îl consider pe Ioan Big printre cronicarii muzicali rock din țara noastră, drept un bluesman.

Știu cât de greu este să pui cap la cap informații atât de contradictorii, din surse diferite, în care, uneori, nici măcar datele nu coincid, dar cred că tocmai în asta constă marea înțreprinderii lui. (În anii '70, am avut, la Cluj, o discuție cu doi studenți, care au făcut o analiză extraordinară a formației Rolling Stones. Nu aveau acces la informații, așa cum aveam eu în acea perioadă, dar ajunseseră la esență doar privind ore în șir DOUĂ fotografii din concert ale grupului). Este evident că Ioan Big a ascultat și a tot reascultat înregistrările lui Eric Clapton. Mulți dintre noi au făcut același lucru. Iată, acum avem și informațiile la îndemână.

Mi-aș dori să pot cumpăra timp, pentru a reciti cartea lui Ioan Big cu discurile lui Eric Clapton alături. Ar fi un adevărat regal.

“Eric has just entered the building...”

FLORIAN PITTIȘ

12 octombrie 2001

Introducere

Capitolul 1

*"Am fost atât de impresionat de când
l-am văzut cu The Yardbirds.
Clapton era incredibil,
prin cursivitate și fluiditate...*

*Nu am înțeles profunzimea muzicii
până când l-am ascultat pe Eric Clapton."*

-Brian May-

Eric Patrick Clapton, născut pe 30 martie 1945 în casa bunicilor din Ripley, Surrey, este fiul nelegitim al Patriciei Molly Clapton și al lui Edward Fryer, un soldat canadian care, după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, s-a întors în Canada, la nevastă și copii, ieșind din viața lui Eric pentru totdeauna. Patricia l-a lăsat pe copil în custodia bunicilor Rose și Jack Clapp (transformarea lui **Eric Clapp** în Clapton este inspirată de numele primului soț al bunicii, Reginald Clapton) și s-a mutat în Germania, unde s-a căsătorit cu un alt militar canadian, Frank McDonald.

Micuțul Ricky, cum îi spuneau bunicii, s-a dovedit a fi un copil liniștit și politicos, un elev peste medie, cu oarecare înclinații artistice. Pentru a-l proteja, a fost crescut cu credința că bunicii îi sunt părinți, iar mama sa adevărată îi este soră. I s-a spus adevărul abia

Photo credit: Don Paulsen

Courtesy of:

când a împlinit vârsta de nouă ani. Sentimentul lipsei de identitate avea să îl urmărească mult timp și, deseori, acesta se va reflecta și în muzica sa.

La cinci ani, Eric merge la școala primară de pe lângă biserica din Ripley, unde se dovedește a fi un copil inteligent, lipsit însă completamente de preocupări în domeniul... gramaticii. Așa că, pentru ciclul doi, este mutat de Rose de la școala secundară din Send, de lângă Woking, unde manifestă un talent natural pentru artă, la Hollyfield Road School din Surbiton, care adăpostește clasele de copii ale Colegiului de Arte **Kingston**. Doi ani mai târziu este transferat la Kingston, la secția de "Graphic Design".

Ce se întâmplă însă în **anii '50**, în jurul tânărului lui Eric ? După coșmarul celui de-al Doilea Război Mondial, tinerii europeni începuseră să-și caute inspirația în Statele Unite. Erau "Copii Războiului", plini de frustrări și confuzie, iar acestea le-au marcat adolescența (cuvântul 'teenager' a apărut în această perioadă). Ia inspirația avea să vină mai întâi prin filme ("Rebel fără cauză", "Jungla de asfalt"), cu noul tip de eroi interpretați de Marlon Brando și de James Dean, apoi printr-un simplu cântec, "Rock Around The Clock" al lui **Bill Haley**. Șocul a fost atât de mare încât a dus la apariția unei noi subculturi, cea a adolescenților. Desigur că Rock'n'Roll-ul nu se născuse peste noapte, însă Haley a fost primul să devină Star. A urmat Elvis Presley, cu devastatorul său "Heartbreak Hotel".

În Anglia, peisajul muzical a fost mult timp plin de copii palide ale idolilor de peste Ocean (Tommy Steele)

însă apăreau totuși cântăreți ce reușeau să evite comparațiile cu "The King", precum Cliff Richard sau Billy Fury. Lonnie Donegan a fost cel care a determinat mii de adolescenți să învețe să cânte la chitară. Dintre aceștia, câțiva curioși au început să sape mai adânc.

* * *

Adolescent fiind, dorința de a învăța să cânte la chitară i s-a trezit lui Clapton după ce l-a văzut pe **Jerry Lee Lewis** interpretând "Great Balls Of Fire" cu trupa, la televizor. Iar ceea ce a văzut de fapt a fost... un bas Fender Precision. Deja pasionat de Blues și R & B (a ascultat primul 'blues' în emisiunea de radio a lui Uncle Mac, în interpretarea lui Sonny Terry și Brownie McGhee), mai mult decât orientările Pop la modă, **Eric Clapton** este exmatriculat de la Kingston College of Art unde își începuse studiile de design, pentru că... exersa la chitară în timpul orelor. Colegi și vecini își amintesc cum Eric îl asupra cântând neconținut pe tot drumul parcurs zilnic cu autobuzul la Kingston.

Clapton avea să declare în anii '80: "De fapt, singura mea educație a fost cea legată de blues. Este adevărat că am primit un soi de educație elementară, fundamentală, în artă, însă aceasta nu mi-a captat atenția așa cum a făcut-o bluesul. Vreau să spun că îmi doream să cunosc totul. Mi-am petrecut adolescența studiind muzica; studiind geografia ei și cronologia ei. Rădăcinile, diferitele influențe regionale, cum s-au legat lucrurile între ele, cât de mult au trăit oamenii și câte cântece au

compus...".

La 16 ani, Eric își găsește primele slujbe plătite de salahor și apoi de poștaș cu jumătate de normă - prin preajma Crăciunului din '61 - și își petrece tot timpul liber încercând să se perfecționeze pe o chitară primitivă după îndelungi rugăminți, de la bunicii săi (asta se întâmplase cu ocazia sărbătoririi vârstei de 13 ani, iar "obiectul" care l-a făcut fericit era o chitară acustică Hoya cumpărată cu 14 lire de la magazinul de muzică "Bell's din Kingston). În casa lui **Mike Vernon**, un pasionat de Blues și viitor fondator al label-ului Blue Horizon Clapton face cunoștință cu muzica lui Muddy Waters, Bob Diddley și Jimmy Reed, în timp ce...

Muzical, **1961** este un an definit de topuri dominate de "G.I. Blues" al lui Elvis Presley și de albumul omonim The Shadows, de întoarcerea Beatles-ilor din Germania, cărora li se face o primire călduroasă la Caverna Club, precum și de 'descoperirea' făcută de John Hammond care îi și aranjează un contract cu Columbia - Bob Dylan.

Revenind însă la Eric, Robert Santelli, în a sa "The Big Book Of Blues", consideră că **Little Walter** a fost una dintre influențele majore pentru Clapton, "student devotat al celor trei 'Regi' - B. B., Freddie și Albert" King, Bill Wyman, în "Blues Odyssey", îi citează pe **Blind Lemon Jefferson** și Blind Boy Fuller. Printre idolii săi se numărau însă cu certitudine Big Bill Broonzy, Muddy Waters, Elmore James, Howlin' Wolf și, în special, Robert Johnson, despre care se spunea că și-a vândut sufletul diavolului în schimbul virtuozității muzicale. Să deschi-

dem o paranteză și să ne aducem puțin aminte de aceștia, mai ales că Eric îi citează și acum drept surse perene de inspirație pentru compozițiile și interpretarea sa.

* * *

Anul nașterii lui **Big Bill Broonzy** este încă subiect de controverse: 1893 sau 1898, ca, de altfel, și prima parte a vieții sale, până la stabilirea sa la Chicago, la sfârșitul Primului Război Mondial. Se pare că a început ca simplu salahor în spatele plugului, după care a devenit predicator. Și-a construit în copilărie prima vioară sub îndrumarea unui unchi și a învățat să cânte la chitară la Chicago, cu Papa Charlie Jackson. În ciuda debutului său întârziat, Big Bill a avut repede priză la public. Talentul său nativ care-l făceau să poată pendula cu ușurință între Blues și Ragtime, și textele care deși se refereau la comunitățile de culoare urbane din nord, își păstrau legăturile spirituale cu sudul natal, sunt reflectate în cele peste 200 de înregistrări oficiale, editate pe disc. În 1951, a fost unul dintre primii bluesmani care au concertat în Europa. O biografie bazată pe scrisorile sale a fost publicată în 1955, deși Big Bill învățase să scrie abia în 1950 (de la studenții Universității din Iowa unde lucrase ca îngrijitor). Refuzând să devină robul "electricității", în anii '50, se autodefineste ca "Folk singer". Moare în 1958, după o lungă suferință care îl adusese în imposibilitatea de a mai cânta la chitară. Recomandări personale: "Big Bill And Sonny Boy", "The 1955 London Sessions", "Do That Guitar Rag 1928-35".